

AFGIFTE KANTOOR
3390 Tielt-Winge

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

VZW
Nationale Confederatie
van
Politieke Gevangenen
en Rechthebbenden
van België

België – Belgique
PB
3390 Tielt-Winge

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN

**N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :

Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeester :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Financiële rekening :

H.E.C.A. 1944
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem

Rekening nr. BE84 7340 3632 1859
BIC. KREDBEBB

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

Website: www.heca1944.be (herdenkingscomité augustus '44)

Beste,

Op zaterdag 18 april konden we in uitgebreid gezelschap genieten van een heerlijk diner ter gelegenheid van onze jaarlijkse algemene feestvergadering. De aanwezigheid van de nationale voorzitter, de burgemeester en enkele schepenen van onze gemeente onder de 43 aanwezigen, was een uiting van waardering voor ons werk.

Een goede week later werd in Duitsland op verschillende plaatsen, 70 jaar na datum, de bevrijding van de kampen herdacht. Een delegatie uit Meensel-Kiezegem woonde er de plechtigheden bij in Neuengamme en enkele bijkampen. We moeten het de diverse plaatselijke organisatiecomités en overheden nageven : er wordt in Duitsland aardig wat tijd, energie en geld gespendeerd aan het organiseren van herdenkingen. De betrokkenheid van jongeren, de internationale interesse, ook van de media, zijn blijken van waardering. Aangaande de herdenking in KZ Neuengamme citeer ik volgende *synthese* uit de toespraak van onze noorderbuur CDA-fractievoorzitter Sybrand Buma : *“Laat het onze belofte zijn aan de slachtoffers van Neuengamme om de vrede te vieren, de doden te gedenken en komende generaties te waarschuwen. Want, zoals het hier in Neuengamme zo mooi op het monument staat: Euer Leiden, Euer Kampf und Euer Tod sollen nicht vergebens sein.*

Ook bij ons draait momenteel de herdenkingsmolen op volle toeren. Wij waren aanwezig in Oostakker (bij Gent) en op 8 mei in Tienen ter gelegenheid van de 70ste herdenking van het einde van WO II. Een bijdrage over deze twee plechtigheden kan je lezen verder in dit bulletin. De herdenkingen in Rekem bij Lanaken en Zoutleeuw stonden traditioneel op ons programma.

Ondertussen zijn contacten gestart met “Stichting Meensel-Kiezegem” om samen te streven naar één vereniging met behoud van ons gedachtegoed en visie: de herinnering aan **alle** slachtoffers levendig houden, hetzij in eigen dorp, Neuengamme of elders en om de vaak heersende misvatting bij de publieke opinie over tweedracht en verdeeldheid zo mogelijk uit de wereld te helpen. Op onze algemene feestvergadering trok ik aan de alarmbel: onze bestuursleden worden een dagje ouder. ‘Vergrijzing’ heet dat. Het voortouw nemen in onze vereniging vergt voortdurende motivatie, inzet en werkkraft en is niet zo vanzelfsprekend. Bijkomende hulp en verjonging is welkom, verdeling van verantwoordelijkheden noodzakelijk.

Zondag 9 augustus herdenken we in Meensel-Kiezegem na 71 jaar onze oorlogsslachtoffers. De vorige acht jaren heb ik getracht, in samenwerking met ons bestuur, mijn best te doen om dit gebeuren op een waardige, originele en vernieuwende wijze te organiseren. De onvoorwaardelijke medewerking van de gemeente Tielt-Winge, de bereidwilligheid van een groot aantal medewerkers en zeker uw talrijke aanwezigheid zullen in de toekomst de hoekstenen vormen om deze herdenking in stand te houden.

Meensel-Kiezegem vormt binnen de Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden een zelfstandig gewest en dit omwille van, enerzijds, uw jaarlijks hernieuwd lidmaatschap, waarvoor dank. Qua ledenaantal verwerven wij een plaats tussen grootsteden als Antwerpen, Gent, Kortrijk, Luik enz... Anderzijds draagt de grote, zelfs internationale bekendheid en uitstraling van ons dorp bij tot de status van nationaal symbool inzake oorlogstragiek.

Mag ik u allen tenslotte nog verder een deugddoende zomervakantie toewensen en hopelijk ontmoeten we mekaar in augustus in Kiezegem ter gelegenheid van de herdenking.

Vital Craeninckx, voorzitter

Herdenkingsreis Neuengamme 2015

Toespraak door Martine Letterie, vicevoorzitter van de Amicale Internationale Neuengamme tijdens de herdenking op 3 mei 2015 in Pelzerhaken aan het monument ter ere van de slachtoffers die 70 jaar geleden omkwamen op het schip “Cap Arcona” en tevens **Herinnering aan Victor Malbecq** (°22 juni 1925 - † 14 maart 2015) voorzitter van de Nationale Vriendenkring Neuengamme en de Amicale Internationale de Neuengamme A.I.N.

Geachte aanwezigen,

De Amicale Internationale Neuengamme is een organisatie waarin Neuengamme-vriendenkringen uit verschillende landen vertegenwoordigd zijn: België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Nederland, Polen en Slovenië. De Amicale stelt zich tot doel de herinnering aan de gebeurtenissen in het concentratiekamp Neuengamme levend te houden en de geschiedenis van de nasleep ervan.

Vandaag richt ik als één van de drie vicevoorzitters het woord tot u, en de reden daarvoor is een droevige. Op 14 maart overleed onze voorzitter Victor Malbecq, oud gevangene van het concentratiekamp Neuengamme, en overlevende van de buitenkampen Schandelah en Wöbbelin. In juni zou hij negentig jaar oud zijn geworden. De laatste dertig jaar van zijn leven streed hij onvermoeibaar tegen het vergeten, ook toen het vanwege zijn gezondheid steeds moeilijker werd. Daarmee dwong hij niet alleen respect af, maar hij liet daarmee opnieuw iedereen in zijn omgeving zien hoe belangrijk zijn missie was. Ik hoop dat hij in de wetenschap is gestorven, dat de Amicale Internationale Neuengamme zijn strijd voort zal zetten.....

Vervolg op pag. 3

In 2013 zal V. Malbecq voor de laatste maal bloemen neerleggen in Meensel-Kiezegem, (hier samen met M. Van den Driessche) voor de Vriendenkring van Neuengamme . (foto N.C.P.G.R.)

Foto rechts: Een guitige V. Malbecq. Bemerkt opschrift boven zijn hoofd.... (foto R. Beeken)

....vervolg toespraak Martine Letterie:

Vandaag staan we aan de Noord-Duitse kust, met uitzicht op de Lübeckerbocht, waar zich de grootste ramp heeft voltrokken uit de geschiedenis van het concentratiekamp Neuengamme. Toen het front van de geallieerden naderde, werden het concentratiekamp en de vele buitenkampen ontruimd en duizenden gevangenen werden op transport gezet naar de haven van Lübeck. Een deel van hen werd naar de Cap Arcona gevaren, een passagiersschip dat bij Neustadt voor anker lag; de andere gevangenen kwamen op de Thielbeck en de Athen terecht. De Thielbeck voer uit, en ging niet ver van de Cap Arcona voor anker. De gevangenen zaten in de ruimen van drie schepen opgesloten, waar de omstandigheden zo mogelijk nog vreselijker waren dan in de kampen waar ze vandaan kwamen. Ze kwamen uit Duitsland en uit alle landen die door de nazi's waren bezet of daarmee in oorlog waren: uit de Baltische staten, België, Denemarken, Frankrijk, Griekenland, Italië, Joegoeslavië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oekraïne, Polen, Tsjecho-Slowakije en Rusland. Er was nauwelijks licht of lucht, sommigen kregen dagenlang geen eten. Wie dat wonder boven wonder overleefde, wachtte het bombardement.

Op 3 mei om 15 uur vond de eerste aanval op de schepen de Cap Arcona en de Thielbeck plaats, door de Engelse Typhoons. Aan boord van de Cap Arcona bevonden zich zo'n 7000 gevangenen, aan boord van de Thielbeck 2500 tot 3000. De Cap Arcona vloog in brand, de Thielbeck was geheel van ijzer en kon dus niet branden maar zonk vrij snel. Op beide schepen brak de hel los.

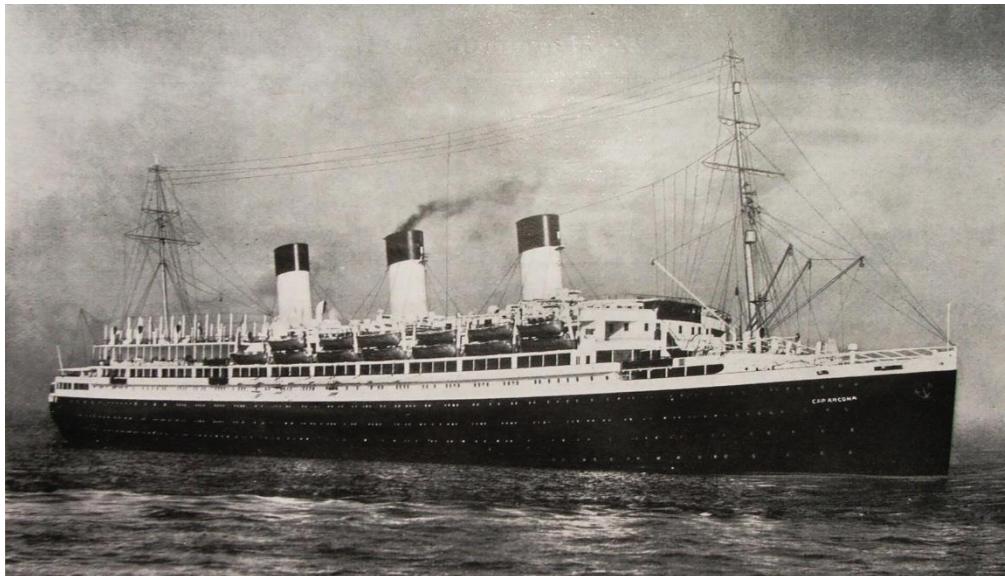

Foto: luxeschip "Cap Arcona" (foto wikipedia)

Ik lees u een fragment voor van de herinneringen van Alfred Knegendorf, een Jehova's getuige die de ramp overleefde en dit in 1946 optekende:

"Aan dek gekomen, was ik geweldig kalm en rustig en het was alsof de hele ramp mij niets aanging. Ik zag hoe een Rus met een Duitser worstelde. De Rus had een zwemvest en de Duitser niet. De Duitser zei: 'Dat is mijn zwemvest' en de Rus zei weer: 'Neen, het is mijn zwemvest'. Zij worstelden zo lang, totdat het vuur aan hun kleren zat en zij zodoende genoodzaakt waren van boord te springen. Het was een hoogte van 14 à 15 meter. De Duitser zonder zwemvest is natuurlijk verdrongen en de Rus met zwemvest is ook verdrongen. De hele boot was van voor tot achter één vuur en de hitte was geweldig. Het schreeuwen der gevangenen was tot aan de wal te horen. Een officier met twee armstrepen ging mij voorbij. Hij had in iedere hand een koffer, waarschijnlijk zijn rijkdommen, en ik vroeg aan hem waar hij met zijn koffers naar toe wilde, omdat hij beter kon zien dat hij zijn leven redde; hij zei echter: 'Neen, de koffers neem ik mee. Ze zijn van grote waarde.' Ik heb steeds op de man gelet. Hij is met de koffers overboord gesprongen en is vergaan'

Gabrielle Petit werd geboren in **Doornik** in 1893. Het gezin verhuist 5 jaar later naar Ath. Haar moeder overlijdt in 1902 . Vader hertrouwt met een vrouw die als stiefmoeder een moeilijke relatie krijgt met Gabrielle. Hij gaat regelmatig failliet , bezoekt louches Brusselse cafés om de zorgen te vergeten en stuurt zijn beide dochters , Gabrielle en Hélène naar een weeshuis

Gabrielle is verstandig en trekt op haar zestiende naar Brussel waar ze intrekt bij een tante en werkt als kindermid, winkelmisje en serveerster aan het station Brussel-Midi. Daar maakt ze kennis met Maurice Gobert, een jonge beroepsmilitair .

Wanneer de Duitsers op 4 augustus 1914 België binnenvallen scheiden hun wegen : verloofde Maurice trekt naar het front en Petit meldt zich als vrijwilligster bij het Rode Kruis. Begin 1915 komt ze in contact met 'La Dame Blanche', een spionagenetwerk voor de Britten. Na een spoedcursus in Londen wordt ze teruggestuurd naar Vlaanderen om spionageactiviteiten te verrichten in de streek tussen Ieper en Maubeuge. Zij moet vooral de troepenbewegingen in kaart brengen. Zij houdt zich ook bezig met het verspreiden van het illegale blad La Libre Belgique, het opzetten van een ondergrondse postdienst en het smokkelen van mannen over de Nederlandse grens.

In juni 1915 wordt zij gearresteerd, maar wegens gebrek aan bewijs vrijgelaten. Op 20 januari 1916 wordt ze opnieuw opgepakt dankzij een tip van een verrader en opgesloten in de Brusselse Sint-Gillisgevangenis. Op 2 maart wordt zij ter dood veroordeeld. Zij weigerde echter een verzoek om gratie in te dienen. In plaats daarvan schreef zij op de muur van haar cel: "Ik vraag geen genade, om de mof te laten zien dat ik mijn voeten aan hem veeg".

In de ochtend van de eerste april 1916 werd zij uit haar cel gehaald en naar Schaarbeek gebracht. Daar werd zij op de welbekende Nationale Schietbaan gefusilleerd. Met gebalde vuisten en geheven hoofd kijkt Gabrielle Petit het Duitse executiepeloton in de ogen, een blinddoek had ze geweigerd. Ze was toen 23.

Op 27 mei 1919 werd haar lichaam opgegraven en herbegraven op het kerkhof van Schaarbeek in aanwezigheid van koningin Elisabeth die de Orde van Leopold spelde op de over haar kist gedrapeerde driekleur. Op 21 juli 1923, de nationale feestdag, werd voor haar een beeld op het Sint-Jansplein te Brussel onthuld in aanwezigheid van koningin Elisabeth , prinses Marie-José, en de Franse ambassadeur die Petit ter plekke onderscheide met het Légion d'Honneur. Ook in Doornik staat een monument met opschrift: "*vous allez voir comment une femme Belge sait mourir*".

Ieder jaar wordt zij op 1 april in Doornik herdacht. Ook dit jaar was een afvaardiging van ons gewest daar aanwezig.

In 2005 eindigde zij op de lijst van honderd 'Grootste Belgen' aller tijden in Vlaanderen op de 95ste, in Wallonië op de 85ste plaats.

Herdenking op 1 april 2015 aan het beeld van G. Petit in Doornik. Ook op het Sint-Jansplein in Brussel staat haar monument .

Herdenking in Oostakker-Rieme op zondag 10 mei: opmerkelijke toespraak van ere-voorzitter van het herdenkingscomité, dhr. Marc Ongena

Mijnheer de Vertegenwoordiger van de Koning,
Dames en Heren,

Op 24 oktober 1944 werd door het secretariaat-generaal van Binnenlandse Zaken aan “*het Stadsbestuur van Gent opdracht gegeven om op de terreinen van het munitiedepot van het Belgisch Leger – gelegen te Oostakker – de nodige opzoekingen te laten uitvoeren, die moeten leiden tot het ontgraven van aldaar, in uitvoering van het Nacht und Nebel-decreet, gefusilleerde verzetslieden – de opgegraven lichamen te ontgraven en op een waardige wijze te begraven.*”

Deze feiten liggen aan de oorsprong van de jaarlijkse plechtigheden op deze site. Op 24 oktober 2014 werd op mijn initiatief, na maandenlange voorbereiding, een korte intieme plechtigheid gehouden om dit feit te herdenken, in aanwezigheid van de gouverneur van Oost-Vlaanderen, van de burgemeester van de stad Gent, de heer Daniël Termont, van provincieraadslid mevrouw Martine Verhoeve en van een aantal zeer trouwe bezoekers van de plechtigheden op deze site, hebben wij eraan herinnerd hoe belangrijk het is de herinnering levendig te houden als waarschuwing voor het gevaar dat steeds maar weer opduikt.

De scholen die ik had gecontacteerd hebben zich verontschuldigd omdat ze de korte plechtigheid niet konden inpassen in hun programma.

Om ruchtbaarheid te geven aan deze herdenking had ik persoonlijk NEGEN regionale persagentschappen, de regionale radio en televisie, gedetailleerd ingelicht.

Ik kreeg nog niet eens een ontvangstmelding, en er werd ook niet over bericht. Slechts één krant heeft hierover een kort maar schitterend artikel gepubliceerd, en eer aan wie ere toekomt, het was in “La Libre Belgique” dat journalist Christian Laporte ons een hart onder de riem stak.

Zal wereldoorlog II bij de komende generaties in onze contreien een vergeten oorlog worden?

Als het van de desinteresse van de nieuwsmedia en de summiere voorlichtingsprogrammatie in het onderwijs afhangt vrees ik dat het wel die richting kan uitgaan.

Ik ben, samen met enkele leden van ons Comité, pas terug uit Dachau, waar 70 jaar geleden mijn vader overleed na een gevangenschap en lijdensweg van drie en een half jaar langs 6 concentratiekampen. Daar in Dachau werd in een indrukwekkende plechtigheid herdacht dat het concentratiekamp 70 jaar geleden door de Rainbowdivision van het Amerikaanse leger werd bevrijd. Daar heeft men wel alle registers opengetrokken om er met een paar duizend deelnemers, samen met de laatste rechtstreekse en onrechtstreekse getuigen hulde te brengen aan de 55 miljoen slachtoffers die in de Tweede Wereldoorlog hun leven lieten, in wat de zwartste bladzijde in de geschiedenis van de twintigste eeuw in de “beschaafde wereld” kan worden genoemd.

In aanwezigheid van Bondskanselier Angela Merkel, de Ministerpresident van de Vrijstaat Beieren en de quasi voltallige Beierse regering, tientallen buitenlandse prominenten en delegaties, waaronder een zeer belangrijke Belgische delegatie samengesteld uit vertegenwoordigers van de Vlaamse regering, van vertegenwoordigers van het Waalse Gewest en de Duitstalige gemeenschap, en daarenboven een veertigtal leerlingen uit scholen van Veurne en Saint-Ghislain en samen met honderden Duitse schoolkinderen, werd de herdenking een indrukwekkend ontroerend moment.

Op de zeer uitgebreide site van het kamp klonk de boodschap steeds maar opnieuw in tientallen talen **“Nooit meer”**.

Mijnheer de Hoge Vertegenwoordiger van de Koning,

Dames en Heren,

Onze tijd zit er op.

Onze kinderjaren werden gestolen en onze ziel werd op afschuwelijke wijze verminkt.
Vergeten zullen wij nooit.

Steeds weer hebben wij ook onze boodschap uitgedragen, laat dit nooit meer gebeuren.

Als ik nu rondom mij naar de wereld kijk, en zie hoe gewelddadig het er aan toegaat dan krijg ik medelijden met mijn en uw kinderen en kleinkinderen.

Als gezagsdrager, opvoeders en media van nu en morgen niet waakzaam blijven voor de fouten uit het verleden en die niet blijven griffen in het collectief geheugen, dan vrees ik dat men binnen afzienbare tijd ook weer zal kunnen zeggen: **“ Das haben wir nicht gewust”**

Herdenkingsite in
Oostakker

Vertegenwoordiger van de
Koning , burgemeester
Termont van Gent en
voorzitter Michel Cloquet

8 mei 2015
Tienen herdenkt na 70 jaar het einde van Wereldoorlog II

Na de bloemenhulde aan het monument, **waaraan N.C.P.G.R. Meensel-Kiezegem-Tienen deelnam** en een eucharistieviering in de OLV Ten Poelkerk hield burgemeester **Marcel Logist** van Tienen een **toespraak** in het stadhuis. Bestuursleden Rita en Yvonne droegen de beide vaandels.

Geachte Oudstrijders, Dames en Heren, Beste vrienden, Geachte aanwezigen,

In naam van het College van Burgemeester en Schepenen heet ik u allen van harte welkom op deze jaarlijkse herdenking van het einde van WO II en van de bevrijding der kampen.

Het is vandaag reeds 70 jaar geleden dat de Duitsers capituleerden en dat er een einde kwam aan WOII. Al dient hier onmiddellijk aan toegevoegd te worden dat de oorlog in het Verre Oosten ook na 8 mei 1945 nog volop aan de gang was. In Europa was de oorlog echter beëindigd en kon het verwerkingsproces beginnen van de gruwelijke praktijken van het Naziregime die eigenlijk pas ten volle na de bevrijding aan het licht kwamen.

Het definitieve einde van de Tweede Wereldoorlog viel uiteindelijk op 11 augustus 1945, twee dagen na de atoombom op Nagasaki.

1945 was echter geen eindpunt, geen dikke streep onder de geschiedenis van de oorlog. Wel integendeel.

Er ontstonden na 1945 weliswaar internationale en supranationale organisaties die, met wisselend succes, de dreiging rond wereldconflicten moesten vermijden. Denken we maar aan de UNO en de NATO. Maar de werking van die supranationale organisaties waren en zijn geen garantie op algemene vrede. We moesten en moeten leren leven met de nucleaire dreiging. De Westerse kernmachten mogen dan een aantal afspraken hebben gemaakt dienaangaande, het blijft bang afwachten als dergelijke wapens in de handen vallen van regimes die deze afspraken niet respecteren.

Door de koude oorlog werd de wereld na 1945 gegijzeld in een Oost-West-tegenstelling. In Europa gaf de val van de Muur ons hoop, maar ook elders in de wereld speelde de Oost-West-tegenstelling een immense rol. De dekolonisatieprocessen in Afrika, Azië en het Midden-Oosten werden gekenmerkt door de constante pogingen om de eigen invloedssfeer te bestendigen of er een nieuwe te verwerven.

Naast de geopolitieke en militaire logica speelde de bereikbaarheid van belangrijke grondstoffen zoals uranium en olie al maar meer een rol. Heel wat jonge gedekoloniseerde staten slaagden er niet in om een stabiel democratisch bestel uit te bouwen en vielen in handen van malafide heersers. Daarvan dragen we nu de gevolgen met de talrijke conflicten die over heel de wereld momenteel aan de gang zijn.

Andere landen, zoals China en India, wisten zich daarentegen uit de invloedssferen te onttrekken door zelf tot een belangrijke politieke, militaire, nucleaire en economische macht uit te groeien.

Dames en heren,

Na WO II was de boodschap naar de jongere generaties: dit nooit meer ! En terecht ! Het leed dat verwerkt moest worden was enorm. Maar de humane logica van deze boodschap is vandaag door de globalisering heel wat complexer geworden. Het is daarom van essentieel belang om de jonge mensen van vandaag een adequaat ethisch denkkader mee te geven.

Zo zien we in tal van Arabische landen jonge mensen op straat komen voor meer burgerrechten, voor een elementair democratisch bestel, terwijl in diezelfde landen, en soms om vergelijkbare redenen, jongeren zich jammerlijk genoeg laten meeslepen in terrorisme gebaseerd op fundamentalisme.

Het is dan ook zaak, de dag van vandaag, de mensen ertoe aan te sporen om steeds kritisch de verschillende ideologieën die men propageert te analyseren, voor het licht te houden en te toetsen aan de universele waarden die hier vandaag centraal staan op deze herdenking.

8 mei is immers niet alleen de herdenking van 8 mei 1945, het einde van WO II en de overwinning op het fascisme maar deze dag is door de patriottische verenigingen en alle sympathiserende organisaties tot een actuele symbolische dag gemaakt voor BEVRIJDING in een veel ruimere context: bevrijding van onverdraagzaamheid, zinloos geweld omwille van ras, geloof, enz...

Een dag waarop we reflecteren hoe duurzaam vrede is en de mensen gedenken en danken die hun leven lieten in die strijd voor deze duurzame vrede.

Zij hebben het grootst denkbare offer gebracht, zij gaven hun leven.

Zovele gedenkstenen, zovele namen, zovele verhalen. We moeten deze verhalen levend houden en doorgeven aan onze kinderen. Wij zijn hen meer dankbaarheid verschuldigd dan in woorden is uit te drukken. Zij gaven ons het meest waardevolle geschenk. Vrijheid. Ze verdienen groot respect.

Dag in, dag uit dienen we onze vrijheid te koesteren, te beschermen en te bevorderen. Dag in, dag uit dienen we te beseffen dat vrijheid geen vanzelfsprekendheid is. Dag in, dag uit dienen we vrijheid in samenhang te zien met andere waarden. Zoals respect voor de medemens en solidariteit. Alleen dan krijgt vrijheid betekenis. Want vrijheid heeft verschillende gezichten. Vrijheid is het recht om verschillend te zijn.

8 mei heeft er mede voor gezorgd dat we anti-democratische stromingen, racisme en xenofobie minder dan ooit tolereren. 8 mei is dus een dag die we niet zomaar vieren. Het is een dag die we kost wat kost in ere moeten houden.

Daarom wil ik u bedanken voor uw aanwezigheid en het statement dat u daarbij maakt.

Ik dank u.

Marcel Logist, burgemeester stad Tienen

Jaarlijkse Herdenkingsplechtigheid in Meensel – Kiezegem

Het “herdenkingscomité augustus 1944” van Meensel-Kiezegem nodigt u uit op de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid.

Deze gaat door op **zondag 09 augustus 2015** ter gelegenheid van de **70ste** verjaring van de vergeldingsacties, uitgevoerd door de bezetter op 1 en 11 augustus 1944 waarbij 4 medeburgers ter plaatse werden vermoord en 63 van de 91 gijzelaars omkwamen in het concentratiekamp van Neuengamme.

Deze plechtigheid verloopt als volgt :

- **9.15** uur: korte bloemenhulde aan het erekerkhof in Meensel door de regionale verenigingen en het gemeentebestuur.
- **10.00** uur: herdenkingsviering in de kerk Sint-Pieter van Kiezegem opgeluisterd door het zangkoor ‘St. Cecilia’ van Meensel: locatie Kerkstraat 1
- **10.45** uur: toespraken en bloemenhulde aan het eremonument in Kiezegem

Sprekers: - **Rudi Beeken**, burgemeester van Tielt-Winge,
- **Roger Rutten**, publiceerde bij EPO boeken over WO II : “Wit & Zwart , verzet en collaboratie in een Vlaams dorp” (2008) , “Van Genk tot Mauthausen” (2009), “Oorlog & Zwijgen, kinderen van verzetsmensen vertellen” (2011) en “De nazirazzia van 25 mei 1944 in Sint-Truiden” (2013). . . .
- **Jozef Craeninckx**, Nationaal Voorzitter N.C.P.G.R.

De harmonie “Sint Jozef ” uit O.L.V. Tielt zorgt voor de muzikale ondersteuning

Daarna wordt een receptie aangeboden door de gemeente Tielt-Winge in het ontmoetingscentrum: Kapellekensweg 30

De verenigingen die aan de bloemenhulde wensen deel te nemen, gelieve dit voorafgaand te melden aan de voorzitter *.

Voor de vlaggendragers worden zitplaatsen voorzien.

Met de wens u te mogen verwelkomen danken wij u bij voorbaat voor uw aanwezigheid waardoor u sympathie en erkentelijkheid betuigt voor hen die zich opofferden voor onze vrijheid.

Het 'Infolokaal' over de gebeurtenissen " Meensel-Kiezegem 1944" is op die dag toegankelijk voor de bezoekers.

Met vriendelijke groet,

het herdenkingscomité augustus '44
N.C.P.G.R.

Contact: * Vital Craeninckx, voorzitter
Leuvensesteenweg 168 3390 Tielt-Winge
0496 50 46 77 vital.craeninckx@skynet.be